

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 229)

Sep (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 49)

99. உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயந் மநஸா ஸுதீ:
சதுர்த்தமாச்ரயந்நேவம் உபாயம் சரணாச்ரயம்

பொருள் - இப்படியாக ப்ரபந்நன் ஒருவன் உபாயங்களைக் கைவிட்டு, நான்காவது மார்க்கமான என்னைச் சரணம் என்று அடைதலாகிய உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான்.

100. அதீத்ய ஸகலம் க்லேசம் ஸம்விசந்த்யமலம் பதம்
அபாயோபாய நிர்முக்தாம் மத்யமா ஸ்திதிமாஸ்திதா

பொருள் - அனைத்துவிதமான சங்கடங்களையும் கைவிட்டவனாக, தூய்மையான நிலையை அடைகிறான். இதனால்தான், அபாயம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் அற்றதான நடுநிலை (சரணாகதி) மிகவும் உறுதியானது என்றாகிறது.

101. சரணாகதிரக்நயைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ
இதம் சரணமஜ்ஞாநாம் இதமேவ விஜாநதாம்

102. இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்
ப்ராயச்சித்த ப்ரஸங்கே து ஸர்வபாப ஸமுத்பவே

103. மாமேகாம் தேவதேவஸ்ய மஹிஷீம் சரணம் ச்ரயேத்
உபாயாத்விரத: சாச்வந்மாம் சைவ சரணம் வ்ரஜேத்

பொருள் - இத்தகைய சரணாகதி என்பதே ஸம்ஸாரம் என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்க உதவுகின்ற முதன்மையான வழியாகும். ஏதும் அறியாதவர்கள், அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் என்ற அனைவரும், இந்தப் பெருங்கடலின் அக்கரையை அடைந்து, தாங்கள் அடைய விரும்பும் இலக்கான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு இதுவே வழியாகும். ப்ராயச்சித்தம் என்பது தேவாதிதேவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய பட்டமஹிஷியாகிய என்னைச் சரணம் புகுவதால் மட்டுமே கூடும். ஆகவே அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு, என்னில் சரணம் புகவேண்டும்.

104. தநூக்ருத்யாகிலம் பாபம் மாம் சாப்நோதி நர: சறை:

அதோபாய ப்ரஸக்த்ச்ச புக்த்வா போகாநநாமயாந்

105. அந்தே விரக்திமாஸாத்ய விசதே பரமம் பதம்

உபாய: ஸுகர: ஸோயம் துஷ்கரச்ச மதோ மம

பொருள் - ஆக என்னைப் படிப்படியாக அடைந்து, சரணாகதி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள எண்ணும் ஒருவன், தன்னுடைய பல்வேறு கர்மங்களுக்கான பலன்களை அனுபவித்து, அனைத்து பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான். ஆக மிகவும் உயர்ந்த இந்த சரணாகதி என்பது எளிய மார்க்கம் என்றாலும், கைக்கொள்வது மிகவும் கடினம் என்பது எனது எண்ணமாகும்.

106. சிஷ்டைர் நிஷேவ்யதே ஸோயம் அகாமஹதசேதறை:

அகாமைச்ச ஸகாமைச்ச தஸ்மாத் ஸித்தயர்த்தமாத்மந:

107. அர்ச்சநீயா நரை: சாச்வந்மம மந்த்ரமயீ தநு:

ப்ரவிச்ய விதிவத்தீக்ஷாம் குரோர் லப்த்வார்த்த ஸம்பத:

மந்மயைர்ச்ச யந்மந்த்ரைர் மாமிகாம் மாந்த்ரிகீம் தநும்

பொருள் - ஆகவே அனைத்து ஆசைகளிலிருந்தும் தங்களுடைய மனதை விலக்கியவர்கள் மட்டுமே சரணாகதியைக் கைக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே தங்களுடைய இலக்கை அடைய விரும்புவவர்கள் என்னை மந்த்ர வடிவில் ஆராதிக்க வேண்டும். ஒரு ஆசார்யன் மூலமாக என்னைக் குறித்த மந்த்ரங்களை

அறிந்து, அதன் மூலம் என்னை ஆராதித்து, தான் விரும்பியவற்றைப் பெறுவானாக [இந்த மந்திரங்கள் அனைத்தும் பின்னர் வரும் அத்யாயங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட உள்ளன].

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் பதினேழாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 229)

தொடர்ந்து அக்னி, சூரியன் போன்ற தேவதைகள் பலரும், உபாஸிக்கப்படும் வைச்வாநரனுக்கு அவயவங்களாக உள்ளனர் என்று கூறப்பட்டது; அவர்கள் “ஸுதேஜஸ், விச்வரூப:” போன்ற பெயர்களால் வழங்கப்படுவதாகக் கூறப்பட்டது; இந்த ப்ரகரணத்தில் அவர்களை உபாஸகனுடைய தலை தொடங்கி கால்கள் முடிய உள்ள பல்வேறு உடல் உறுப்புக்களாகக் கூறப்படுகிறது. வைச்வாரனின் தலை என்னும் ஸுதேஜஸ் என்பதே உபாஸகனின் தலையாகும்; இது த்யுலோகம் எனப்படும் வைச்வாநரனுடைய தலை ஆகும். உபாஸகனின் கண்களே வைச்வாநரனின் கண்கள் (இது சூரியன் - விச்வரூப:); உபாஸகனின் மூச்சுக்காற்று வைச்வாநரனின் ப்ராணன் (வர்த்தமாந்), இது வாயு ஆகும்; உபாஸகனின் இடைப்பகுதி பஹுளம், இதன் பொருள் உபாஸகனுடைய இடையானது ஆகாசம், இதுவே பரமாத்மாவுக்கும் இடையாகும்; உபாஸகனுடைய மூத்திரப்பை என்பதே வைச்வாநரனுடைய மூத்திரப்பையாக உள்ளது; உபாஸகனுடைய பாதங்களே வைச்வாநரனுக்கும் பாதங்களான பூமி ஆகும்.

இப்படியாக மூன்று லோகங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவைத் (வைச்வாநரனை) தனது சரீரத்திலேயே உபாஸகன் உபாஸிக்கிறான். தொடர்ந்து அந்த உபாஸகன் தனது மார்பை வேதியாகவும் (பலிபீடமாகவும்), சரீரத்தில் உள்ள முடிகளைத் தர்பையாகவும், இதயத்தை கார்ஹபத்ய அக்னியாகவும், மனதை அந்வாஹார்யமாகவும், முகத்தை ஆஹவனீயமாகவும் எண்ணியபடி, அக்னிஹோத்ரத்திற்கான அங்கங்களாக இவற்றைக் கொண்டு அக்னிஹோத்ரம் செய்து, ப்ராணாஹுதியைப் பரமாத்மாவுக்கு அளிக்கிறான். மேலும் இங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-18-2) - உர ஏவ வேதிர்லோமாநி பர்ஹிர் ஹ்ருதயம் கார்ஹபத்ய: - மார்பே வேதி,

ரோமங்களே பர்ஹிஸ் என்ற தர்ப்பைகள், இதயமே கார்ஹபத்யம் - என்று தொடங்குவதன் மூலம், ப்ராணாஹுதியை அக்னிஹோத்ரமாக நிரூபிப்பதற்காகவே, அவயவங்கள் இது போன்று கூறப்படுவதை உணர்த்துகிறது. இப்படியாகப் பரமாத்வாகிய புருஷோத்தமனே, வைச்வாநரன் என்று நிரூபிக்கப்பட்டான்.

வைச்வாநர அதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 229)

த்வயத்தின் இரண்டு பகுதிகளாலும் ப்ரார்த்திக்கப்படுபவை

மூலம் - இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ரூபமான பலத்தினுடைய ப்ரார்த்தனையை உத்தர கண்டத்திலே பண்ணாநிற்க, இங்கும் பலப்ரார்த்தனையைப் பண்ணினால் புநருக்தியுண்டாம்; ப்ரபத்திக்குப் பலமாக பக்திரூபோபாயத்தைப் ப்ரார்த்திக்குமாப்போலே ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு இங்கு ஸாத்யமாய்ப் ப்ரார்த்தநீயமாயிருப்பதோர் உபாயமில்லை. ஆன பின்பு இங்கும் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறபடி என்னென்னில், பலப்ரதாநம் பண்ணுகிறவிடம் ஸர்வாதிகாரி விஷயத்திலும் பொதுவாயிருக்க, அகிஞ்சநனாய் ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணுகிறவன் பக்கல் ப்ரபத்தி வேறோர் உபாயத்துக்கு அங்கமாக நில்லாதபடி சரண்யன் தான் உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நின்று, பலம் கொடுக்கிற அம்சம் ஏற்றமானபடியாலே அவ்வேற்றமான பரஸ்வீகாராம்சம் இங்கு ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

விளக்கம் - விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்கித் தரவேண்டும் என்பதான ப்ரார்த்தனைகள் த்வயத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் செய்யப்படுவதால், இதே விண்ணப்பங்கள் முதல் பகுதியிலும் உள்ளன என்றால், கூறியது கூறல் என்னும் புநருக்தி தோஷம் உண்டாகும் அல்லவோ? ப்ரபத்தியை ஓர் அங்கமாகக் கைக்கொண்டால், அதன் பலனாக பக்தி வடிவில் உள்ள உபாயத்தை அடையவேண்டும் என்பதை ப்ரார்த்தனையாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் ப்ரபத்தியைத் தனியான (அல்லது நேரடியான) உபாயம் என்று கொண்டால், அதனைப் பெற வேறு ஓர் உபாயத்தைத்

தரவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனைக்கு இடமில்லை. ஆனாலும் இங்கு ப்ரார்த்தனையைக் கூறுவது எப்படி (அதாவது த்வயத்தின் முதல் பகுதியின் மூலம் ப்ரார்த்திக்கப்படுவது என்ன)? இதற்கான விடை - த்வயத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் உள்ள ப்ரார்த்தனை மூலம் பெறப்படும் பலன்கள் பக்தி அல்லது ப்ரபத்தி என்னும் இரண்டுவிதமான உபாயங்களைக் கைக்கொண்ட அனைத்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களும் இல்லாமல், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் - பாரம் - பலன் ஆகிய அனைத்தையும் சமர்ப்பணம் செய்த ஒருவனுக்கு, ப்ரபத்தியானது வேறு ஓர் உபாயத்தின் அங்கம் அல்ல என்பதால், உபாயமாக ஸர்வேச்வரனே வந்து நின்று பலனை அளிக்கிறான்; இதனால் ப்ரபத்திக்கு மிகுந்த ஏற்றம் உண்டாகிறது. ஆகவே த்வயத்தின் முதல் பகுதியால், ஸர்வேச்வரன் நம்மைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டும் என்பதே ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

மூலம் - ஆனாலும் இப்படி உபாயமாய் நிற்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கவே அபிமத பலவிசேஷத்தை உபாயாந்தர வ்யவதாநமறத் தரவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்ததாகாதோ? ஆகையால், உத்தரகண்டத்தில் ப்ரார்த்தனை மிகுதியன்றோ என்னில், உக்தப்ரகாரத்தாலே ப்ரார்த்தநா விஷயத்தில் அம்சபேதம் தோற்றுகைக்காகப் பிரிய அபேக்ஷிக்கிறதாகையாலே மிகுதியில்லை. உத்தரகண்டத்தில் அபேக்ஷணீய பலவிசேஷ வ்யஞ்ஜகமான வாக்யத்தினுடைய அந்வயமாத்தரத்துக்காக ப்ரார்த்தநா பதம் அத்யாஹரித்தாலும் பலஸ்வரூப மாத்தரத்திலே தாத்தப்ரயமென்று பரிஹாரமாகவுமாம்.

விளக்கம் - ஆனால் ஸர்வேச்வரன் இவ்விதம் உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்வது என்பது, மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களும் அவசியம் இன்றி அவனே வந்து பலனை அளிக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தினை ஒத்துள்ளது அல்லவோ? இவ்விதம் கொண்டால் த்வயத்தின் இரண்டாம் பகுதி கூறியது கூறல் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? இதற்கான சமாதானம் - இவ்விதம் கொள்வதற்கில்லை; காரணம் இரண்டாம் பகுதியின் ப்ரார்த்தனையில், முதல் பகுதியின் மூலம் கூறப்படும் விண்ணப்பத்தினைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அம்சங்களே உள்ளன [அதாவது முதல் பகுதியில் உள்ள

விண்ணப்பத்தில் அவனே உபாயமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறும்போது, அவன் உபாயமாக வரவேண்டும் என்பது அல்லாமல் வேறு பலனைக் குறித்து விண்ணப்பம் இல்லை. ஆனால், இரண்டாவது பகுதியில், பலனை விரும்புதல் என்னும் அம்சம் உள்ளது]. இரண்டாவது பகுதியில் பலனுக்கான ப்ரார்த்தனையைக் குறிக்கும் சொல் என்பது அந்தப் பகுதியை முழுமை அடையச் செய்வதற்காகவே உள்ளது என்றபோதிலும் - முதல் பகுதியில் அவனே உபாயமாக இருத்தல்வேண்டும் என்னும் விண்ணப்பம் உள்ளது என்றாலும், இரண்டாவது பகுதியில்தான், வேண்டும் பலன் இன்னது என்று கூறப்படுகிறது.

த்வயத்தின் இரண்டு பகுதிகளும் சேர்ந்து அளிக்கும் பொருள்

மூலம் - பூர்வோத்தர கண்டங்கள் இரண்டுக்கும் திரண்ட பொருள் நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில், அகிஞ்சநனான எனக்கு நீ உபாயாந்தர ஸ்தாந்திலே நின்று, பலவிசேஷத்தைத் தருகைக்காக யதோக்தமான ஆத்மரக்ஷாபரநிசேஷம் பண்ணுகிறேனென்று ஒரு விசிஷ்ட ப்ரார்த்தநாந்வித பரஸமர்ப்பணமாம். இஸ்ஸமர்ப்பணமும், அத்யவஸாய சப்தார்த்தமாம். இப்படி ஸபரிகரமான பரஸமர்ப்பணமே ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரார்த்தமென்னுமிடம் ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களாலே பலவிடத்திலும் ஸமர்த்தித்தோம். “அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் | மயி நிக்ஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி” என்று ப்ரபத்தி மந்த்ராந்தரத்திற் சொன்ன கர்த்தவ்ய நிசேஷ ப்ராதாந்யம் இங்கும் துல்யம்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் முதற்பகுதி மற்றும் இரண்டாம் பகுதி ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து, த்வயத்தின் பொருளை உறுதி செய்யும்போது, “நான் எந்தவிதமான உபாயமும் அற்றவன். ஆகவே நீ அந்த உபாயங்களில் இடத்தில் நின்று, எனக்கு விருப்பமான பலனை அளிப்பாயாக. இதனை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை, நான் உன்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்”, என்று கூறுதலே ஆகும். ஆகவே த்வயம் என்பது நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்பதுடன் கூடிய ஒரு சிறப்பான ப்ரார்த்தனை ஆகும். இத்தகைய சமர்ப்பணம் என்பதும், “ப்ரபத்யே” என்பதான உறுதிமொழியின்

பொருளாகும். இவ்விதம் அனைத்து அங்கங்களுடன் கூடியதான சமர்ப்பணம் என்பதே ப்ரபத்தி ஆகும் என்று பல ப்ரமாணங்களாலும், பழக்க வழக்கங்களாலும் நாம் பலமுறை நிரூபித்துள்ளோம். ஸாத்யகி தந்த்ரத்தில் - அநேறைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிசஷிபேத் மயி நிசஷிப்த கர்த்தவ்ய: க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி - இந்த மந்த்ரம் கொண்டு ஒருவன் தனது ஆத்மாவை என்னிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்; இப்படிச் செய்யவேண்டியதை என்னிடம் செய்தவன், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறான் - என்னும்படி, ப்ரபத்திக்காகச் சொல்லப்படும் மந்த்ரங்களில் கூறப்படும் பரஸமர்ப்பணமே த்வயத்திலும் உள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 49)

117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அனை சரித்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழக்க நடத்தும்.

அவதாரிகை - ஆனால் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்ய பாப நிபந்தநமாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது. லோக வ்யாவ்ருத்தரான விவர்க்கு இவை வருகைக்கு நிதான மேதென்னு மபேசையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியமென்று).

விளக்கம் - பொதுவாகச் சேர்த்தி மற்றும் பிரிவு என்பது இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு அவரவர்கள் செய்த புண்ணியம், பாபம் காரணமாக அல்லவோ ஏற்படுகிறது; ஆனால் நம்மாழ்வாரோ இது போன்ற உலகியல் விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு வேறுபட்டவராக உள்ளபோது, இவருக்கு இந்த நிலைகள் உண்டாகக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்” என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்ய பாப பலமாய்க் கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களை, “சார்ந்தவிரு வல்வினைகளும் சரித்து” என்று, “திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்” என்கிறபடியே ஆத்மாவோடே பிரிக்க வொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற புண்யபாப ரூபமான ப்ரபல கர்மங்களை, விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே, தான் போக்குகையாலே, அவை யிரண்டுமற்றிருக்கிற விவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன்தான் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே “துளக்கற் றமுதமா யெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என்

பைந்தாமரைக்கண்ணன்” என்று விபூதி ரக்ஷணத்தைப் பற்ற வருமந்யபரதை கலசாதபடி அத்தை ஒருங்க விட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப் பேராதபடி என்னுள்ளே புகுந்து அத்தாலே விகஸித ஸஹஜ ஸர்வஜ்ஞனுமாய், “விஜ்வர:” என்கிறபடியே உள்நடுக்கமும் தீர்ந்து எனக்கு நிரதிசய போக்யனுமாய் நாய்ச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்வி பெற்று, இப்படி என்னோடே கலந்திருந்தானென்று இவர் அதிப்ரீதராம்படியாகவும், “தழை நல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க” என்று விசுலேஷ வ்யஸனத்தாலே நான் முடியாநின்றேன்; இனி என் துக்கம் காணாமையாலே லோகமெல்லாம் விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸம்ருத்தமாகக் கடவதென்னும்படி அதிமாத்ர துக்க நிமக்நராம்படியாகவும் நடத்திக் கொண்டு போருமென்றபடி.

விளக்கம் – (புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை) – திருவாய்மொழி (6-3-4) - புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகில் உள்ளவர்களுக்குப் புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றின் பலனாக ஏற்படுகிற சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு ஆகியவற்றை. (அனை சரித்தவர்க்கு) – திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்தவிரு வல்வினைகளும் சரித்து – என்று, சரணாகதிகத்யம் - திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் - எள்ளில் மறைந்துள்ள எண்ணெய் போன்றும் மரத்தில் மறைந்துள்ள அக்னி போன்றும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவுடன் பிரிக்க இயலாதபடியாகப் பொருந்தியுள்ள புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய வடிவில் உள்ள கர்மங்களை, சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள் நெடுஞ்சுவரைத் தள்ளுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனாகிய தான் போக்குவதால், புண்ணிய பாபங்கள் ஆகிய இரண்டும் அற்ற இவருக்கு, (ப்ரிய ஹிதபரன் தான்) – ப்ரீதி உள்ளவனும், நன்மையை எண்ணுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், தானாகவே வலிய வந்து ஞானம் மற்றும் பக்தியை வளர்க்கத் திருவுள்ளம் கொள்வதால், (துளக்கிற) – திருவாய்மொழி (2-6-2) – துளக்கற் றமுதமா யெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதான மற்ற சிந்தனைகள் ஏதும் கலந்து விடாதபடி அவற்றை ஒதுக்கி வைத்து, வேறு எங்கும் இனி செல்லாதபடியாக எனது மனதில் புகுந்து, அதன் காரணமாக இயல்பாகவே மலர்ந்துள்ள அனைத்து

அறிந்தவனுமாய்; இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-85) – அபிஷிஷ்ய ச லங்காயாம் ராசஷஸேந்தர்ம் விபீஷணம் க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ - விபீஷணனுக்கு முடிசூட்டிய பின்னர், இராமன் தான் செய்யவேண்டிய அனைத்தும் செய்த முடித்தவனாக நடுக்கம் அற்றவனாக மகிழ்ந்திருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது நடுங்கங்கள் நீக்கப்பெற்றவனாய்; எங்கும் எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவனாய்; பிராட்டிமார்களைக் கூட நோக்காமல் என்னையே உற்று நோக்கிக் கொண்டு பார்ப்பதால் தனது திருக்கண்கள் அழகு பெற்றவனாய்; இவ்விதமாக என்னுடன் இவன் கலந்துள்ளான் என்று நம்மாழ்வார் மிகவும் மகிழ்ந்திருக்கும்படியாகச் செய்கிறான் [இது சேர்தலால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி நிலை - ஸர்வேச்வரனால் ஏற்படுத்தப்படுகிறது]. (எங்கும் தழைக்க) – திருவாய்மொழி (9-5-10) – தழை நல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க – என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவுத் துன்பம் காரணமாக நான் முடிந்து போகும்படியாக உள்ளேன்; இனி எனது இந்தத் துக்கத்தைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத காரணத்தால், உலகம் முழுவதும் நிறைந்த சுகம் பெற்று இன்பமாக நிறைவுடன் இருக்கக்கடவது என்று எல்லையற்ற துன்பத்தில் அழுந்தியபடிக் கிடந்தார். (நடத்தும்) – இப்படியாக இந்த இரண்டு நிலைகளையும் அவன் இவர் விஷயத்தில் நடத்துகிறான்.

118. ஜ்ஞாநத்தில் தம் பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண் பேச்சு.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக் கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை யுடையரான இவருடைய ஜ்ஞாநதசையிலும் ப்ரேமதசையிலு முண்டான பேச்சுக்க ளிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாநத்திலித்யாதி).

விளக்கம் – இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனால் இவருக்கு வளர்க்கப்படுகின்ற ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகிய நிலைகளில் உள்ள இவருடைய பேச்சுக்கள் எவ்விதம் இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையில் நின்று பேசுவர்; ப்ரேம தசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை.

விளக்கம் – (ஜ்ஞானத்தில் தம் பேச்சு) - ஞானம் உள்ள நிலையில், தான் தன்னுடைய நிலையில் நின்றவராகப் பேசுவார். (ப்ரேமத்தில் பெண் பேச்சு) – ப்ரேமை நிலையில் ஒரு பெண் பேசுகின்ற பேச்சுக்களை [நாயகி பாவத்தில்] பேசுவார்.

119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேறாதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

அவதாரிகை - இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில், பேச்சில் பேதமொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேதமமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறும் கலங்கி)என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாகத் தெளிவான நிலை மற்றும் கலக்கமான நிலை ஆகியவற்றில் நம்மாழ்வார் உள்ளபோது அவர் பேசும் பேச்சுக்களில் வேறுபாடு உள்ளது; இதே போன்று இந்த கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட இரண்டு நிலைகளில் காணப்படும் வேறுபாடு பேச்சில் மட்டும் அல்லாமல் ஸ்வரூபத்திலும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தேறும் கை கூப்பும்”, “கலங்கிக் கை தொழும்” என்று தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும், சேஷத்வ ப்ரகாசமான அஞ்ஜலி மாறாமையாலே, பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும், ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, “தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே” என்கிறபடியே, தெளிந்த தசையோடு கலங்கிய தசையோடு வாசியற உபயாவஸ்தையிலும்,சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் நிலை குலையாதென்றபடி.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (7-2-5) – தேறும் கை கூப்பும் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-4-4) – கலங்கிக் கை தொழும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப,

தெளிந்த நிலை மற்றும் கலங்கிய நிலை என்று எந்த நிலையாக உள்ளபோதிலும், அடிமைத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் அஞ்ஜலி மாறாமல் உள்ளது. மண்ணானது பிண்டமாதல், குடமாதல், ஓடாதல், பொடியாகதல் போன்ற பலவிதமான நிலை மாற்றங்களை அடைந்தாலும் “மண்” என்ற தனது தன்மையை இழப்பதில்லை; அது போன்றே, திருவாய்மொழி (4-4-7) - தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே - என்ற கூறுவதற்கு ஏற்ப, தெளிந்த நிலை மற்றும் கலங்கின நிலை ஆகிய இரண்டிலும், எந்தவிதமன வேறுபாடு இல்லாமல், இரண்டு நிலைகளிலும் அடிமைத்தனம் என்பதன் இயல்பு மாறாது.

120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோமடிக் கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்தாந்தரம்.

அவதாரிகை - ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதே தென்னுமபேசையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் இவருக்கு வேறு நிலை என்று கூறப்படுவது என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அடியோம் போற்றியோவாதே”, “தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து” என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி, “அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்”, “திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன் செய்ய” என்று சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வரூபாநுரூப வருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை. பிராட்டியான பாவனையாலே, தம் பேச்சானவிது போய், பெண் பேச்சாகை இவர்க்கு, அவஸ்தாந்தர மாவதென்றபடி. “அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்” என்று தம் பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது, “அடிச்சியோம் அடிக்கீழ் குற்றேவல்” என்று பெண் பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தர மாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்படுத்தும் க்ரமம்.

விளக்கம் - (அடியோம்) - திருவாய்மொழி (9-2-9) - அடியோம் போற்றியோவாதே - என்றும், (தொடர்ந்து குற்றேவல்) - திருவாய்மொழி (9-2-3) - தொடர்ந்து

குற்றேவல் செய்து - என்றும், “தான்” என்று நிலையில் நின்று உரைப்பது போன்றே, (அடிச்சியோம்) - திருவாய்மொழி (10-3-6) - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் - என்றும், (அடிக்கீழ் குற்றேவலாகை) - திருவாய்மொழி (1-4-2) - திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன் செய்ய - என்றும் கூறுவதால், (அவஸ்த்தாந்தரம்) - ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற செயல்களை மட்டுமே விரும்புவதிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. நாயகி பாவத்தில் இவர் உரைப்பதன் காரணமாகத் தன்னுடைய இயல்பான பேச்சு மாறி, பெண் பேசுவது போன்று உள்ள நிலையே இவருக்கு நிலை மாறுபாடு என்றாகிறது. அதாவது, “அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்” என்று, தான் தன்னுடைய நிலையில் இருந்தபடி உரைத்தல் என்பது, “அடிச்சியோம் அடிக்கீழ் குற்றேவல்” என்று பெண் பேசுவது போன்று மாறுவதால், இவருடைய நிலை வேறுபாடு என்பது, வாக்கியங்களில் சொற்கள் அமையப் பெறும் நிலையே ஆகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 194)

3-3-8 குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்

அன்று ஞால மளந்த பிரான்பரன்

சென்று சேர் திருவேங்கட மாமலை

ஒன்றுமே தொழ நம்வினை யோயுமே

பொருள் - கல்மழை காரணமாக ஆயர்குலமானது தவித்தபோது, தனது திருக்கரத்தில் அகப்பட்ட ஒரு மலையை எடுத்து நின்று அவர்களைக் காத்தவன்; மஹாபலியால் இந்த உலகம் அபகரிக்கப்பட்டபோது, இந்தப் பூமியை அளந்து தன்னுடையது என்று ஆக்கி உபகாரம் செய்தவன்; இப்படிப்பட்டவன் வந்து சேர்ந்த திருவேங்கடம் என்ற மிகப் பெரிய திருமலையை மட்டும் வணங்கினால் போதுமானது, நம்முடைய வினைகள் அனைத்தும் விலகும்.

அவதாரிகை - “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார்தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறார். ஒரு புருஷார்த்தத்தைத் தர வேணுமோ, திருமலைதானே நமக்கு உத்தேச்யம்; சேஷிக்கு உத்தேச்யமானது சேஷபூதனுக்கு உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறராகவுமாம்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-3-6) - வேங்கடங்கள் - என்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான விரோதி நீக்கம் என்பதையும், திருமலையாழ்வாரே

அளிப்பார் என்றார். இது போன்று ஒரு பலனை அளித்தால் மட்டுமே திருமலையை நாடவேண்டுமோ? எந்தப் பலனையும் திருமலை அளிக்கவில்லை என்ற நிலை வந்தால் கூட, அதுவே நாம் அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளது என்கிறார். ஏன்? நம்முடைய எஜமானனாகிய திருவேங்கடமுடையானுக்கே அந்தத் திருமலை அடையப்படும் இலக்காக உள்ளபோது, அவன் அடிமையான நமக்கும் அதுவே இலக்கு என்று தனியாகக் கூறவேண்டுமோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்) என்றும் துக்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையேயாயிற்று. “கோகோபீ ஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்றொரு மலையைப் பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட தரித்துக் கொண்டு நின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். (அன்று இத்யாதி) ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றாயிற்று கீழ்; ஒரு நாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது மேல். விரோதியான மஹாபலியாலே பூமி அபஹ்ருதையானவன்று எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்ட உபகாரகன்.

விளக்கம் - (குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்) - எந்தக் காலத்திலும் துக்கம் தீர்வதற்கு உள்ள சாதனம் மலையே ஆகும் [அப்போது கோவர்த்தனம், இப்போது திருமலை] ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-11-13) - கோகோபீ ஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம் - பசுக்களும் கோபர்களும் துக்கத்தில் நின்றபோது க்ருஷ்ணன் சிந்தித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப பசுக்களும் இடையர்களும் அந்த மலையில் மூழ்கி அழியும்படியான நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது கண்களில் தென்பட்ட ஒரு மலையை எளிதாகத் திருக்கரத்தில் எடுத்து, ஏழு நாட்கள் அதனை ஒரே போன்று பிடித்து நின்று அவர்களை ரக்ஷித்தான். (அன்று) - ஒரு ஊருக்காக உதவிய நிகழ்வை இப்போது கூறினார், இனி ஒரு நாட்டிற்காக உதவிய நிகழ்வைக் கூறுகிறார். விரோதியான மஹாபலியால் இந்தப் பூமி அபகரிக்கப்பட்ட அந்த நாளில், நடந்து சென்று அதனை மீட்டுக் கொண்டு உபகாரகன்.

வ்யாக்யானம் – ஸர்வஸ்மாத்தபரன். (சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை) அவன் “தனக்கு உத்தேச்யம்” என்று வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (ஒன்றுமே தொழ) உள்ளே எழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் வேண்டா; திருமலையாழ்வார்தானே அமையும். (நம் வினை ஓயுமே) “ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்” என்கிற வினை என்னுதல். “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்டிற் சொன்ன ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும் என்னுதல்.

விளக்கம் – ஆக அனைவரையும் ஒரு சேரக் காத்தவன், தன்னை அண்டிய இந்த்ரனைக் காத்தவன் என்று இரண்டு விதமாகக் கூறினார். (பரன்) அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்த பரமாத்மா. (சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை) - தனக்கான இடம் இதுவே என்று தீர்மானித்து அவன் வந்து நிற்கும் திருமலை. (ஒன்றுமே தொழ) - அந்தத் திருமலையில் நிற்கின்ற திருவேங்கடமுடையான்தான் நமக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை; அந்தத் திருமலையே அனைத்தையும் அளித்துவிடும். (நம் வினை ஓயுமே) – “பெற வேண்டிய பேற்றினை அடையவில்லையே” என்று துக்கத்தை நீக்கிவிடும். “வேங்கடங்கள்” என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான, அவனை அடையத் தடையாக உள்ள நம்முடைய விரோதிகளை அழித்துவிடும்.

3-3-9 ஓயு மூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணி

வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் நாண் மலராமடித் தாமரை
வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே

பொருள் – அன்றலர்ந்த மென்மையான திருவடித்தாமரைகளைக் கொண்டவனும் திருவேங்கடத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை எப்போதும் வாக்கிலும், மனத்திலும் வைப்பவர்களுக்கு பலத்தைக் குறைக்கவல்லதான வயோதிகம், அந்தச் சரீரம் தோன்றுவதற்குக் காரணமான பிறப்பு, சரீரத்தின் அழிவான மரணம், வயோதிகத்துடன் இணைந்தபடி வருகின்ற பிணிகள் போன்ற அனைத்தையும் நீக்கும் வழியை அவனே செய்வான்.

அவதாரிகை - நம் விரோதியையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார்தாமே தருவர் என்றார் கீழிரண்டு பாட்டாலே; இப்படி விரோதி பாபங்களைப் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேண்டுமோ, திருமலை யாழ்வாரில் ஏகதேசமையாதோ என்கிறார் இதில். ஏகதேசம் என்கிறது அப்பனை; “வடமாமலையுச்சி” என்னக்கடவதிறே திருவேங்கடமுடையானை.

விளக்கம் - கடந்த இரண்டு பாசுரத்தில் நம்முடைய விரோதிகளை நீக்கி, நாம் அடையவேண்டிய இலக்கையும் திருமலையே அளிக்கவல்லது என்றார். ஆனால் இவ்விதம் விரோதிகளை நீக்குவதற்கும், நம்முடைய பேற்றினை நாம் அடைவதற்கும் திருமலையாழ்வாரே வேண்டுமோ, திருமலையில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு பகுதி மட்டும் இதனைச் செய்யாதோ என்று இங்கு கேட்கிறார். இங்கு “ஒரு பகுதி” என்று கூறுவது திருவேங்கடமுடையானையே ஆகும்; இதன் காரணம், பெரியதிருமொழி (7-10-3) - வடமாமலையுச்சி - என்று திருவேங்கடமுடையானை உரைத்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) ஜந்ம ஜரா மரணாதிகள் ஓயும். இப்போது “ஓயும்” என்கையாலே, முன்பு அநாதிகாலம் உச்சிவீடும் விடாதே போந்தது என்னுமிடம் தோன்றுகிறது. “பிணி வீயுமாறு செய்வான் - திருவேங்கடமுடைத்தாயன்” என்று அவனோடே அந்வயம். பிணி வீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன், “இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக” என்றிருந்தானாகில் கலங்காப் பெருநகரத்திலே யிரானோ? இங்கு, பிணி என்கிறது - சரீர ஸம்பந்த நிபந்தனமாக வருமவை எல்லாவற்றையும் நினைத்து. கீழே, “ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு” என்றதாகில், இனி “பிணி வீயுமாறு செய்வான்” என்றதுக்குக் கருத்தென் என்னில், இவனுடைய இங்குத்தை துக்கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கக்காக என்கை. ஆக, துக்கத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவன் என்கை. அவனே வந்து போக்கானாகில் இவ்வெலியெலும்பனுக்குப் போக்கிக் கொள்ளப் போகாதிறே.

விளக்கம் – (ஓயுமூப்புப் பிறப்பு இறப்பு) - பிறப்பு, வயோதிகம், இறப்பு போன்றவை விலகும். “ஓயும்” என்று கூறுவதால், எல்லையற்ற காலமாக இடைவிடாமல் தொடர்ந்தபடி உள்ளது என்பதை உணர்த்துகிறார். “பிணி வீயுமாறு செய்வான் – திருவேங்கடமுடைத் தாயன்” என்று வரிசைப்படுத்தவேண்டும்; அதாவது பிணிகளை விலக்குவதற்காகத் திருமலையில் வந்து நிற்பவன். “இங்கு உள்ளவர்களுடைய பிணிகள் இவ்விதமே இருக்கட்டும்” என்று எண்ணுபவனாக இருந்தால், அவன் பரமபதத்திலேயே இருந்திருப்பான் அல்லவோ? இங்கு பிணி என்பதால் சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் ஆறுவிதமான மாற்றங்கள் கூறப்பட்டன. முதலில் “ஓயும் மூப்பு பிறப்பு இறப்பு” என்று கூறிய பின்னர் தொடர்ந்து, “பிணி வீயுமாறு செய்வான்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது “பிணிகள் வீழும்படிச் செய்வதற்காகத் திருவேங்கடமுடையானை அண்டினால், பிணிகள் வீழும்” என்று கூறுவதை விடுத்து, “மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு ஓயும்” என்று ஏன் கூறினார்? அதாவது இங்குள்ளவர்கள், இங்கு அனுபவிக்கும் அனைத்துவிதமான துக்கத்தைப் போக்குவதற்காக என்று கருத்து. துக்கத்தைப் போக்குவதையே இயல்பாகக் கொண்டவன் திருவேங்கடமுடையான் என்று பொருள். அவன் பரமபதத்தில் இருந்து இங்கு வந்து துக்கத்தைப் போக்கவில்லை என்றால், இங்கு அற்பசக்தி கொண்ட நம்மால் இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் - (நாண்மலராம் இத்யாதி) அவன் கால்காண, “மூப்பு பிறப்பு இறப்பு பிணி” என்கிற இவையெல்லாம் நசிக்கும். இவ்வேப்பங்குடி நீராயிற்றுக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது விரோதி போகைக்கு. செவ்விப்பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே இருப்ப தொன்றிறே. (வாயுள்ளும் இத்யாதி) இவையிரண்டும் - காயிகத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், திருவடிகளை மனோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு. வாயுள் வைக்கையாவது – “ஓவாதுரைக்கும் உரை” என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துள் வைக்கையாவது – மறவாதிருக்கை. இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த காரியங்களைக் கொள்ளவே ஸ்வரூப விரோதியாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம். “பிணி வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்து ஆயனுடைய நாண்மலராமடித் தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு மூப்புப்பிறப்பு இறப்பு ஓயும்”.

விளக்கம் - (நாண்மலராம் இத்யாதி) - அவனுடைய திருவடிகளைக் காணும்போது “மூப்பு, பிறப்பு, இறப்பு, பிணி” ஆகிய அனைத்தும் அழியும். பிணிகள் என்னும் விரோதிகள் நீங்க வேப்பங்குடி நீரை உபயோகிப்பது போன்று, இவன் நம்முடைய துன்பங்களுக்கு உள்ளான். தாமரையின் மலர்ந்த புஷ்பம் என்று கூறலாம்படி மென்மையான எல்லையற்ற இன்பம் தரும் திருவடிகள். வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றுக்கு அத்தனை இன்பமாகவோ இவை இருக்கும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; தாமரைமலரைத் தலையில் வைப்பது போன்று உள்ளது. (வாயுள்ளும் இத்யாதி) - இங்கு வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகிய இரண்டை மட்டுமே கூறினார்; இதன் மூலம் சரீரத்தையும் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். அதாவது திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடித்தாமரைகளை மனம், வாக்கு, சரீரம் கொண்டு எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கு. வாக்கில் எப்போதும் வைத்தல் என்றால், முதல்திருவந்தாதி (95) - ஓவாதுரைக்கும் உரை - என்பதற்கு ஏற்ப திருநாமத்தை உரைத்தபடி இருத்தல், மனதில் எப்போதும் வைத்தல் என்றால் திருநாமத்தை மறக்காமல் இருத்தல், இவ்விதம் உறுப்புகளும் ஏற்ற செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளதால், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதிகளாக வந்து சேர்ந்த தன்மைகள் அனைத்தும் தாங்களாகவே போய்விடும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 56)

51. அடியைத் தொடர்ந்து எழும் ஐவர்கட்காய் அன்று பாரதப் போர்

முடியப் பரிநெடும் தேர்விடும் கோனை முழுது உணர்ந்த
அடியர்க்கமுதம் இராமானுசன் என்னை ஆள வந்து இப்
படியில் பிறந்தது மற்றில்லை காரணம் பார்த்திடிலே.

விளக்கவுரை - சிறு வயது முதலேயே வ்யாஸபகவான், குந்தி, மார்க்கண்டேயன் ஆகியவர்கள் கூறி வந்த அறிவுரைகளைக் கேட்டுவந்த பாண்டவர்கள் செய்தது என்னவென்றால் - தங்களுக்கு ஆபத்து வந்தபோது உதவி செய்தபடி இருந்த கண்ணனை, சாதாரண மனிதன் என்று எண்ணாமல், தங்களைக் காப்பாற்றும் பரம்பொருள் என்றே கொண்டனர். அவனது திருவடிகளை மட்டுமே பற்றியபடி ருத்ரன், இந்திரன் ஆகியவர்களை வென்று, இந்த உலகில் தங்களுக்கு யாரும் நிகரில்லை என்றபடி பாண்டவர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் ஒரு காலகட்டத்தில் துரியோதனன், கர்ணன், சல்லியன் போன்ற தீயவர்கள் அனைவராலும் தனிமைப்படுத்தப் பட்டபோது, தன்னை அல்லாமல் வேறு கதி இன்றி நிற்பதைக் க்ருஷ்ணன் கண்டான். அப்போது நிகழ்ந்த மஹாபாரத யுத்தம் பாண்டவர்களுக்குச் சாதகமாக முடியும் விதமாக, தனது ஸ்வாமித்வம் அனைவருக்கும் தெரியும்படி, உயர்ந்த தேரில் தானே சாரதியாக அமர்ந்தான். இந்தக் கண்ணனை - அவனது ஸ்வரூபம், ரூபம் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து உணர்ந்தவர்கள் ஆழ்வான், ஆண்டான்பிள்ளான், எம்பார் போன்றவர்கள் ஆவர். இவனது தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால் - தந்தை வசுதேவன் சொல் கேட்டு, நான்கு திருக்கரங்களை மறைத்து, இயல்பான தோற்றம் எடுத்தான்; யமுனை நதி

முழுவதையும் தனது திருவடிகளால் தூய்மைப்படுத்தினான்; ஆய்ச்சி கைகளால் உரலில் கட்டுண்ணு நின்று அடி வாங்கினான்; பூதனை, சகடன், அரிஷ்டன், ப்ரலம்பன், தேநுகன், காளியன், கேசி, குவலயாபீடம், சாணூரன், கௌஸலன், கம்சன் ஆகிய விரோதிகளை அழித்தான்; அக்ரூரர் போன்றவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்தான்; கோவர்த்தன மலை எடுத்தல் போன்ற வியப்பான செயல்களைச் செய்தான்; பாண்டவர்களுக்காக சமாதான ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு தூது சென்றான்; சாரதியாக அமர்ந்து விச்வரூபம் எடுத்தான்; அர்ஜுனனிடம் உயர்ந்த சாஸ்திரத்தை வெளியிட்டான் - இப்படிப்பட்ட இவனது உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களில் பலரும் தோற்று, தங்களை அவனுக்கு அடிமை என்று எழுதிக் கொடுத்தனர். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அமிர்தம் போன்று உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட யதிராஜர், என்னைத் தனது அடிமை என்று கொள்வதற்காகவே இந்தப் பூமியில் திருஅவதாரம் செய்தார். இதனைத் தவிர இவரது அவதாரத்திற்கு வேறு காரணம் இல்லை.

அவதாரிகை - பால்யமே பிடித்து மாதுலேயென்று நினையாதே ரஷகென்று அத்யவஸித்திருக்கிற பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷ மழியும்படி ஸாரத்த்யம் பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத் தொழில்களெல்லாந் தெளிந்த ஸ்வரூபஞான முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆராவமுதா யிருக்கும் எம்பெருமானார், இந்த பாப ப்ரசுரமான பூலோகத்திலே அவதரித்தது ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்னை யானுகைக்காகவென்று நிச்சிதமாய்த் தித்தனை யொழிய வேறொரு ஹேதுவில்லை யென்கிறார்.

விளக்கம் - சிறுவயது முதலாகவே க்ருஷ்ணன் தங்களுடைய அத்தைமகன் என்று எண்ணாமல், தங்களைக் காப்பாற்றுபவன் என்று மட்டுமே திடமாக நம்பியுள்ள பஞ்சபாண்டவர்களுடைய விரோதிகள் அழியும்படி திருத்தேரை, சாரதியாக நின்று வழி நடத்தினான். இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனின் செயற்கரிய செயல்கள் அனைத்தையும் நன்கு உணர்த்து, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் நிறைந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திகட்டாத அமிர்தமாக எம்பெருமானார் உள்ளார். ஆனால், பாபங்களின் உற்பத்தி மற்றும் இருப்பிடமான இந்தப் பூமியில் எம்பெருமானார் அவதரித்தது எதற்காக என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், என்னை

ஆள்வதற்காகவே ஆகும் என்று உறுதிபடக் கூற இயலும் அல்லாமல், வேறு காரணம் இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியைத் தொடர்ந்தெழும்) - பால்யமே பிடித்து வ்யாஸர், குந்தி, மார்க்கண்டேயன் முதலானவர்களுடைய உக்தி விசேஷங்களாலும், ஆபத்து வந்த போதெல்லாம் உதவி ரஷித்தபடியாலும் க்ருஷ்ணனை மாதுலேயனென்று நினைக்கை யன்றிக்கே தங்களை ரக்ஷிக்கும் பரதத்வமென்று அத்யவஸித்து, “க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளை ஆசிரயித்து, ருத்ரேந்த்ராதிகளை வென்று, காலகேய ஹிடம்ப ஜராஸந்தாதிகளை ஸம்ஹரித்து, லோகத்திலே தங்களுக்கு ஒருவரும் ஸத்ருசரில்லை என்று கர்வோத்தரரா யிருக்கிற ஒளத்தத்யம். (ஐவர்கட்கா) - தர்ம பீமார்ஜுன நகுல ஸஹதேவரென்று ஐந்து பேரான பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக. (அன்று) துரியோதநனிடத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே கர்ண சல்யாதி துர்வர்க்க மெல்லாம் திரண்டு இந்த பாண்டவர்களும் தனிமைப்பட்டு, தன்னையொழிய வேறொரு துணை யின்றிக்கே யிருக்கிற ஸமயத்தில்.

விளக்கம் - (அடியைத் தொடர்ந்தெழும்) - சிறுவயது தொடங்கி வ்யாஸர், குந்தி, மார்க்கண்டேயன் போன்ற பலருடைய சொற்களின் மேன்மை மூலமாகவும், ஆபத்து ஏற்பட்ட அனைத்து நேரங்களிலும் ஓடி வந்து உதவியதாலும் க்ருஷ்ணனைத் தங்களுடைய அத்தைமகன் என்று எண்ணுவது மட்டும் அல்லாமல், தங்களைக் காப்பாற்றும் பரதத்வம் என்று உறுதியாக நின்று, மஹாபாரதம் த்ரோணபர்வம் (183-24) - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளையே பற்றுக்கோடாக அடைந்தவர்கள்; அவளையே வலிமையாக உடையவர்கள்; அவளையே தலைவனாகக் கொண்டவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளை அண்டி நின்று, பாணாஸூர யுத்தத்தில் ருத்ரன் மற்றும் இந்த்ரன் போன்றவர்களை வென்று, காலகேயன், ஹிடம்பன், ஜராஸந்தன் போன்ற பலரையும் வென்று, இந்த லோகத்தில் தங்களுக்கு நிகராக வேறு யாரும் இல்லை என்று கர்வத்துடன் உள்ள பாண்டவர்களுடைய உறுதி. (ஐவர்கட்கா) - தர்மன், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன் மற்றும் ஸஹாதேவன் என்று ஐந்து பேரான பஞ்ச

பாண்டவர்களுக்காக. (அன்று) - துரியோதனிடம் உள்ள தவறான பாசம் காரணமாக கர்ணன், சல்லியன் போன்ற தீயவர்கள் அனைவரும் திரண்டு நின்று பாண்டவர்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு, தன்னை அல்லாமல் வேறு எந்த ஒரு துணையும் இன்றி நின்ற நேரத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (பாரதப்போர் முடிய) உபய ஸேனையிலும் பரத வம்சத்தாரில் பரிமிதரானாலும் துர்வர்க்கங்கள் இந்த உபய ஸேனையிலும் அந்வயித்து யுத்தம் பண்ணினார்க ளாகையாலே அந்த யுத்தத்துக்கு “பாரத யுத்தம்” என்று பேராயிருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட உபய ஸேனையிலும் திரண்டிருக்கிற பதினெட்ட சேஷாஹிணி பலத்துக்குமாக பாண்டவர்க ளைவரும் சேஷித்து அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷ பூதரான மற்றப் பேரெல்லாரும் முடியும்படி. (பரிநெடுந் தேர் விடுங்கோணை) “ஆடிய மா நெடுந் தேர்” என்கிறபடியே ச்வெதாச்வங்களாலே பூணப்பட்டு ஸர்வாலங்க்ருதமாய், தேவதா ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாகையாலே திவ்யமாய், மஹத்தான திருத்தேரை, தான் ஸாரதியாய் நடத்தி, தன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வம் ஸர்வருக்கும் தெரியும்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. “தத்ர பாண்டவாநாம் குரூணாம் ச யுத்தே ப்ராரப்தே பகவாந் புருஷோத்தம:; ஸர்வேச்வர:; ஜகது பக்ருதிமர்த்ய:; ஆச்ரித வாத்ஸல்ய விவச: பார்த்தம் ரதிநம் ஆத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாஷ்டிகம் சகார” என்று கீதா பாஷ்யத்திலே இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. இந்த க்ருஷ்ணன், யது குலத்திலே யவதரித்தாலும் ஸ்ரீருக்மிணி பிராட்டியினுடைய ஸ்வயம்வரத்துக்காக குண்டிநபுரத்துக் கேறவெழுந்தருளினபோது, இந்த்ரன் தேவ ஜாதிகையிலே ஒரு ஸிம்ஹாஸனத்தை யனுப்பிவித்து, க்ருஷ்ணனை ராஜாவாம்படி அந்த ஸிம்ஹாஸனத்திலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துத் திருவபிஷேகம் பண்ணிவித்தானென்று பிரஸித்தமிறே. ஆக, ராஜாவென்னக் குறையில்லை; இப்படிப்பட்டவனை

விளக்கம் - (பாரதப்போர் முடிய) - இரண்டு படைகளிலும் பரத வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அளவுபடுத்தப்பட்ட அளவிலே உள்ளபோதிலும், மற்ற தீயவர்கள் இரண்டு படைகளிலும் நிறைந்து நின்று யுத்தம் செய்ததால் அந்த யுத்தத்திற்கு “பாரதயுத்தம்” என்று பெயர் வந்தது. இப்படியாக உள்ள இரண்டு படைகளிலும்

உள்ள பதினெட்டு அசௌக்யஹிணி வீரர்களில், பாண்டவர்கள் ஐந்து பேர் மட்டுமே பிழைக்கும்படிச் செய்து, அவர்களுடைய விரோதிகளான மற்ற அனைவரும் அழியும்படியாக. (பரிநெடுந் தேர் விடுங்கோனை) - திருவாய்மொழி (6-8-3) – ஆடிய மாநெடுந்தேர் - என்பதற்கு ஏற்ப, வெண்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டும்; மிகுந்த அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டும்; தேவர்கள் அளித்த காரணத்தால் தெய்வீகமாக உள்ளதும் ஆகிய உயர்ந்த திருத்தேரில், தான் சாரதியாக அமர்ந்து கொண்டு நடத்தி, தனது எஜமானத்தன்மை என்பதை அனைவரும் உணரலாம்படி உள்ள க்ருஷ்ணனை. எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யம் முன்னுரை அத்யாயம் - தத்ர பாண்டவாநாம் குருணாம் ச யுத்தே ப்ராரப்தே பகவாந் புருஷோத்தம:., ஸர்வேச்வர:., ஜகது பக்ருதிமர்த்ய:., ஆச்ரித வாத்ஸல்ய விவச: பார்த்தம் ரதிநம் ஆத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாஷ்டிகம் சகார - பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் தொடங்கியவுடன் கண்ணன் செய்தது என்ன? புருஷோத்தமனும், அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனும், இந்த உலகைக் கரை ஏற்றி உதவும் பொருட்டு மனிதனாக வடிவம் எடுத்தவனும் ஆகிய பகவான் - தனது அடியவனான அர்ஜுனன் மீது கொண்ட அளவு கடந்த ப்ரியம் காரணமாகச் செய்தது என்ன? அர்ஜுனனைத் தேரில் அமர வைத்து, தான் தேரோட்டுபவனாக அமர்ந்து, தன்னை உலகம் காணும்படிச் செய்தான் - என்று கீதாபாஷ்யத்தில் இந்த விஷயத்தினை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். க்ருஷ்ணன் யது வம்சத்தில் அவதரித்தபோதிலும் “ராஜா” என்பது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ருக்மிணிப்பிராட்டியின் ஸ்வயம்வரத்திற்காக க்ருஷ்ணன் சென்றபோது, இந்த்ரன் ஒரு ஸிம்ஹாசனத்தை க்ருஷ்ணனுக்காக அனுப்பி வைத்து, அவனை ஒரு ராஜாவாக அதில் எழுந்தருளச்செய்து, பட்டாபிஷேகம் செய்தான் என்பது அறிக. ஆகவே க்ருஷ்ணனை “ராஜா” என்று கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனை.

வ்யாக்யானம் - (முழுதுணர்ந்த வடியர்க்கு) ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையும், “ஏஷ நாராயணச் ஸ்ரீமாந் ஸ்ஷீரார்ணவ நிகேதந:., நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரிம்” என்கிறபடியே ஸர்வஸ்மாத் பரனாயும் அஜஹத் ஸ்வபாவனாயும் வந்தவதரித்து, “உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம்” என்று பிதாவானவன் ப்ரார்த்தித்தவாறே ப்ராக்ருதரைப் போலே யிருந்தபடியையும், யமுநா நதியைக் கால்நடையாக பண்ணினதும், ஓரபலை

கையிலே கட்டுண்டடி யுண்டதும், பூதநா சகட யமளார்ஜுநாரிஷ்ட ப்ரலம்ப தேநுக காளிய கேசி குவலயாபீட சாணூர கௌஸல கம்ஸாதிகளாகிற ஆச்சிரித விரோதிகளைக் கொன்றதும், அக்ரூர மாலாகாராதிகளை அநுக்ரஹித்ததும், கோவர்த்தநோத்தரணாத் யதிமாநுஷ திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணினதும், பாண்டவர்களுக்கு பரதந்த்ரனாய்க் கழுத்திலே ஓலை கட்டிக் கொண்டு தூத்யம் பண்ணினதும், காலாலே ஏவிக் கார்யங் கொள்ளும்படியான ஸாரத்யத்தைச் செய்ததும், விச்வரூபத்தை தர்சிப்பித்ததும், அர்ஜுந வ்யாஜேந லோகோபகாரார்த்தமாக அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டதும் முதலானவற்றையும் அறிந்தவர்களாய், அவ்வவ ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுத் தங்களை எழுதிக் கொடுத்து சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திலே நிஷ்டரான ஆழ்வான், ஆண்டான், பிள்ளான், எம்பார் முதலானவர்களுக்கு. (அமுதம்) ஸ்வரூபோஜ் ஜீவந்ததைப் பண்ணுமவராகையாலே நித்யாபூர்வராய் ரஸிக்குமவரான.

விளக்கம் - (முழுதுணர்ந்த அடியர்க்கு) - ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகிய அனைத்தையும் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், ஹரிவம்ஸம் விஷ்ணுபர்வம் (54-50) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: | நாகபர்யங்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் - எப்போதும் மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு அகலாதவனும், திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணன், தனது படுக்கையாக உள்ள ஆதிசேஷனை விட்டுவிட்டு மதுராவிற்கு வந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், இந்த உலகில் காணப்படாத தன்மைகள் உள்ளவனாகவும் வந்து அவதரித்தான். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-13) - உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம் - அனைவருக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனே! நான்கு திருக்கரங்களுடன் உள்ள உனது இந்த ரூபத்தை மறைத்துக் கொள்வாயாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது தந்தையான வஸுதேவர் ப்ரார்த்தித்த உடனேயே தனது நான்கு புஜங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு, இந்த உலகில் உள்ள மனிதன் போன்று மாறியும், யமுனை நதியில் தனது திருவடிகளை வைத்தும், யசோதை போன்ற ஆய்ச்சிமார்களுடைய கைகளால் கட்டப்பட்டு அடி பெற்றும், பூதனை - சகடாஸுரன் - யமளார்ஜுனன் - அரிஷ்டன் - ப்ரலம்பன் - தேனுகன் - காளியன் - கேசி - குவலயாபீடம் - சாணூரன் - கௌஸலன் - கம்சன் முதலான விரோதிகளை அழித்தும், அக்ரூரர் - மாலை தொடுப்பவன்

போன்றவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்தும், கோவர்த்தனத்தை உயர்த்துதல் முதலான மனிதரால் செய்ய இயலாத பல லீலைகளைச் செய்தும், பாண்டவர்களுக்காக ஓலை ஏந்தித் தூது சென்றும், அர்ஜுனனுடைய கால்கள் படக்கூடியதான தாழ்ந்த இடத்தில் அமர்ந்து தேரோட்டியும், அர்ஜுனனை விச்வரூபம் காணும்படிச் செய்தும், அர்ஜுனனை ஒரு வாய்ப்பாக வைத்துக் கொண்டு இந்த உலகிற்குப் பயன்படும்படியான எல்லையற்ற ஆழ்பொருள் நிறைந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்தும் - என்று இப்படியாக க்ருஷ்ணனுடைய பலவற்றையும் அறிந்தவர்களாக, அந்தத் தன்மைகளுக்குத் தோற்று தங்களையே அவனுக்கு அடிமை என்று எழுதிக் கொடுத்து, அடிமைத்தனத்தில் நிலை நிற்பவர்களான கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், திருக்குருகைப் பிராண்பிள்ளான், எம்பார் போன்றவர்களுக்கு. (அமுதம்) - அவர்களுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றுபவர் என்பதால் அவர்களால் எப்போதும் கொண்டாடப்படும் இனிமையுள்ள.

வ்யாக்யானம் - (இராமானுசன்) எம்பெருமானார். (என்னையாள் வந்து) பரமபதத்திலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவா நிற்க, அத்தைக் காற்கடைக் கொண்டு, அதில் நின்றும் அடியேனை அடிமை கொள்ளுக்கைக்காகவே எழுந்தருளி. (இப்படியில்) “பகவத் ஸ்வரூப திரோதா நகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாச்ச போக்ய புத்தேர் ஜநநீம்” என்னும்படியான ப்ராக்ருத பூமியிலே. (பிறந்து) “ஸ்ரீமாநாவிரபூதத் பூமெள” என்கிறபடியே அவதரித்தருளினது. (என்னையாள்) “அஹமஸ்மயபராத சக்ரவர்த்தி” என்றும், “பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்மயஹம்” என்னும்படியான அடியேனை ரஷிக்கவேயாய்த்து. (மற்றில்லை காரணம் பார்த்திடிலே) பின்னையும் இவ்வவதாரத்துக்கு மூலமேதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் வேறொரு காரணமில்லையென்று அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (இராமானுசன்) - எம்பெருமானார். (என்னை ஆள வந்து) - பரமபதத்தில் எப்போதும் ஸர்வேச்வரனுடைய பரிபூர்ண ஆனந்தம் கிட்டப்பெற்றாலும், அதனை ஒதுக்கி, அதனைக் காட்டிலும் அடியேனாகிய என்னை அடிமை கொள்வதற்காக இங்கு எழுந்தருளி. (இப் படியில்) - சரணாகதி

கத்யம் - பகவத் ஸ்வரூப திரோதா நகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாச்ச
 போக்ய புத்தேர் ஜநநீம் - பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதும், விபரீதமான
 ஞானத்தை உண்டாக்குவதும், தன்னைக் குறித்த விஷயங்களின் மீது
 இன்பத்தையும் பற்றுதலையும் உண்டாக்குவதும் ஆகிய இந்த லோகத்தில் -
 என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான இந்தப் பூமியில். (பிறந்து) - ஸ்ரீமாநாவிரபூதத் பூமெள
 - இந்தப் பூமியில் கைங்கர்யச் செல்வம் நிறைந்த அவர் தோன்றினார் - என்பதற்கு
 ஏற்ப அவதரித்தருளியது எதற்காக என்றால். (என்னை ஆள) - தயாசதகம் (30) -
 அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தீ - அபாரதங்களை செய்பவர்களுடைய
 சக்ரவர்த்தியாக நான் உள்ளேன் - என்றும், பாபாநாம் ப்ரதம அஸ்மி அஹம் -
 பாபங்களைச் செய்பவர்களில் நான் முதன்மையாக உள்ளேன் - என்றும்
 கூறும்படியாக உள்ள என்னைக் காப்பாற்றவே ஆகும். (மற்றில்லை காரணம்
 பார்த்திடிலே) - இது அல்லாமல் எம்பெருமானார் இங்கு அவதரித்ததற்கு வேறு
 ஏதேனும் காரணம் உள்ளதோ என்று ஆராய்ந்தால், ஏதும் இல்லை என்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்